

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ,
Strada Iuliu Maniu Nr. 31

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Abonament: 300 Lei la an

Redactor responsabil:
Protoiereu DUMITRU ANTAL

CE AM ADUS NOI?

Cu prilejul aniversării de 10 ani dela unirea cu patria-mamă, s'au făcut diverse bilanțuri despre progresele realizate în diferitele domenii ale vieții sociale. Pe lângă bilanțuri cu escadente, s'au întocmit unele și cu deficite, altele cu rezultate nule ori staționare.

Într'un asemenea bilanț, din categoria celor din urmă, cu titlul „Unirea literară“ apărut într'o gazetă literară, scris de un talentat scriitor și cronicar al vremii contemporane, a strecurat și următoarea constatare: „În domeniul care prelungeste sau care a precedat pe cel literar artistic — nu știm — în spiritualitatea religioasă, iarăși, nouile provincii nu ne-au adus, afară de un număr de prelați și de *celibi*, încadrați în partidele politice și în Parlament — putem cifra corect — absolut nimic, ca și în literatură. Ba se pare că ne-au adus și mai puțin decât nimic“.

E o constatare prea crudă și nedreaptă la adresa preoțimei noastre ardelenice și ne simțim datorii să'i arătăm neîndreptățirea prin alte constatări.

Preoțimea noastră sub stăpânire străină fiind singurii intelectuali ai poporului — nobilimea se înstrăină — fără voie, s'au transformat din îndrumători duhovnicești în îndrumători cetățenești. Cei mai mulți abea știutori de carte, au preferit acest felii de preoție în locul celei curat duhovnicești. Cu toate acestea între cei mulți fără multă carte, s'au aflat o seamă cu suflete alese cari s'au îndeletnicit numai cu cele duhovnicești, adâncind scripturile, făcând cărți de învățătură evanghelică, sau traducând cărțile sfinte, creind în acest felii începuturile literaturii românești. Dintre cei tari ca îndrumători cetățenești s'au transformat în

căpitani de răscoale sau în purtători de glas a nenumăratelor pășuri și povare în cari gemeau frații lor.

Amândouă feliurile acestea de preoți, au avut urmași, lăsând tradiții vrednice de urmat și imitat.

Ștergerea iobăgiei nu a contribuit mult la schimbarea acestei situații. A întărit însă rândurile intelectualilor români. Până la războiu cu toată creșterea în număr mare a „domnilor“, în deosebi a advocaților, medici, profesori și funcționari de bancă, conducerea efectivă a poporului a rămas tot în mâna preoțimii, împărțită în unele locuri cu a învățătorilor. Ei au rămas adevărații îndrumători ai neamului nostru în toate ramurile vieții sociale. E drept că își luau hrana sufletească dela îndrumători mai mari decât ei revărsată în atâtea cărți, reviste și ziare. Paralel începuse înmulțirea ziarelor populare, scrise unele tot de preoți, cari îndrumau poporul direct, fără intermediul preotului sau învățătorului.

Preoțimea prin această îndeletnicire de îndrumător național, cultural și mai puțin curat duhovnicesc, evanghelic-moralizător, a căzut forțat de împrăjurări în laicizare; laicizare în gândire, în purtări și fapte. Nenorocul din punct de vedere bisericesc, — norocul din punct de vedere național, — a fost ca și conducerea bisericască, după consolidare, dela Șaguna încoace, încă să se laicizeze. Astfel toate Seminariile teologice au produs serii întregi de „teologi absoluți“, nestăpâniți de duhul evangheliei, dornici de căpătuială, nu de apostolat. Din aceștia lovindu-se de năcazurile vieții, ajuși în lupta de conștiință unii și-au prenoit credința și singuri s'au transformat în apostoli ai evangheliei lui Christos.

România-mare a provocat o accentuată criză în sinul preoțimii. Schimbarea vremurilor ca și a mentalității oamenilor le cerea să se întoarcă la adevărata menire preotească, căci indeletnicirile laice de îndrumători cetățenești și naționali au trecut în mâni românești. Mulți s'au lăsat de preoție, făcându-se notari, pretori, profesori ori funcționari administrativi. Alții numai din neputința de a deveni altceva au rămas și pe mai departe preoți, însă tot preoți laicizați. O parte însemnată și-a supus conștiința unui nou examen și dându-și seamă de adevărata menire a preoțimii în viața sufletească și de consolidare morală a neamului nostru, s'au hotărât să se devoteze exclusiv acestei apostolii, adică adevăratei preoții. De la anul 1918, numărul preoților laicizați, — a căror rol în bună parte s'a încheiat deodată cu împlinirea idealului național, — a scăzut, în schimb a început să crească numărul adevăraților preoți.

Contribuția preoțimii a fost că a dat României întregite un popor românesc cu dragoste față de neam și pământul strămoșesc, bun, blând și pașnic, iubitor de biserică și așezămintele ei. Credem că este cea mai însemnată contribuție la clădirea unității naționale. De atunci încoace prin preoții săi cei mai aleși lucrează din răspuțeri la întărirea credinței, la purificarea moravurilor, contrar altor clase de intelectuali cari lucră prin demagogism și materialism la desagregarea lor. Cine cunoaște valul de bolșevizare sufletească ce a stăpânit și stăpânește încă viața satelor noastre — unde administrația încă nu și-a putut înscăuna autoritatea de stat, — își poate ușor da seama de lupta grea ce o are de dus preoțimea noastră pentru a stăpâni prin credință conștiința oamenilor, îndrumându-i la o viață creștinească, morală, demnă și cinstită. Această muncă, ce nu se înregistrează prin ziare sau în cărți, ci numai în viața vie de toate zilele, este o contribuție la unificarea și consolidarea țării și neamului nostru, care nu poate fi ignorată și neprețuită în adevărata ei valoare.

Iată ce am adus și aducem noi preoțimea! Aducă și alții tot atât, mai ales calitativ și fără reclamă, și țara va fi fericită.

De sft. Nicolae.

Nu peste mult se'implinesc zece ani, de când bunul nostru Părinte, P. S. Sa Episcopul *Nicolae*, a fost încredințat cu organizarea și conducerea reînviatai citorii a lui Ștefan cel Mare.

Era cea mai nimerită alegere pe care Sinodul arhidieceșan o făcuse, îndemnat, mi-se pare, de o Înțelepciune Superioară.

Realizările înfăptuite de P. S. Sa, în acest timp, relativ scurt, ne face să credem, că de fapt, Puteri mai pe sus de cele obișnuite, l-au stat într'ajutor și l-au sprijinit, ori de câte ori avea nevoie.

Dela Sibiu n'a primit, la început, decât o ladă de hârtii, arhiva, și nu știu dacă noi cei poftitori s'avem case parohiale gata, biserici cât mai pompoase și supraedificate în regulă, putem pricepe întocmai, starea sufletească ce a încercat P. S. Sa, văzându-se sosit aici, într'un oraș strein, pân'atunci, de aspirațiile noastre, naționale, unde și între români se aflau de aceia, cari vedeau cu ochi răi organizarea unei Episcopii Ortodoxe!

În tot cazul a ajunge în mijlocul unui astfel de mediu, fără mijloace și a-ți cunoaște bine misiunea, așa cum P. S. S. și-a cunoscut-o, nu era o situație prea plăcută.

Dar, față de astea; o Eparhie întinsă, cu ținuturi lipsite de comunicație, cu un popor împetrișat cu atâtea confesiuni, fără hrană sufletească și fără un număr suficient de preoți? iată tot atâtea lipsuri, cari așteptau o mână tare și brațul înalt să le împlinească, îndreptând totul pe calea desăvârșirii.

Aceasta era situația atunci. Și azi, în mai puțin de 10 ani, totul s'a schimbat.

Eparhia are azi, în Centru, Reședință Episcopescă și alte câteva imobile. Avem Academie Teologică, care ca o vatră fierbinte încălzește și trimite în mijlocul poporului nostru, an de an, pe vestitorii Evangheliei lui Hristos. Tipografia și mâne librăria vor îndeplini și ele un gol simțit până aci. Dar mai presus de toate, Catedrala, vestește tuturor biruința finală.

Crucile strălucitoare ale turnurilor ei, spintecă azi văzduhul și vestesc oricui biruința ortodoxiei românești asupra Clujului suferințelor noastre.

Și în Eparhia întregă e un val puternic de hărnicie ce a cuprins pe toți, îndemnând pe fiecare la o nouă viață.

Cu o înțelepciune rară și cu'n tact superior, P. S. S. Episc. Nicolae, ajutat de un mănunchi de oameni aleși, a realizat aceste lucrări, cari îl așează cu drept cuvânt, în rândul celor mai de seamă Arhieriei ai țării noastre.

De aceia, se cade ca, din prilejul zilei onomastice, să trimitem Prea Sfințitului nostru Stăpân, cele mai respectuoase urări de bine, rugând Cerul să-i hărăzească încă mulți ani, spre binele dreptmăritoarei noastre biserici.

Victor Susa.

...„Iată cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor“... *)

Evangelistul Matei 28, 20.

Făgăduința din aceste cuvinte, cu cari Sf. Evangelist Matei își termină Evanghelia sa, a dat-o Mântuitorul ucenicilor Săi, și printr'ânșii și nouă, frații mei, ca pe o sfântă și neprețuită moștenire.

Domnul este cu noi totdeauna. Faptele, minunile și împrejurările vieții Lui, arătate în Sfintele Evanghelii, se repetă și azi. Numai să avem ochi a le vedea și inimi a le simți și trăi.

În toată lucrarea noastră de îndumnezeire și sfințire a lumii Domnul ne însoțește. El călătorește alături de noi, cum a călătorit cu Luca și cu Cleopa în drumul spre Emaus. Și dacă inima noastră arde într-un noi de dragostea Lui, atunci ni se descopere, să-L cunoaștem, întru înfrângerea pâinii euharistice și întru împărțășania sângelui Său, care se varsă pentru mulți, cari vor să se mântuiască.

Zi de zi, an de an, ca într'un sfânt film, ni se reproduc momente, fapte și cuvinte ale Mântuitorului, de cari este de lipsă să să ne dăm seama, ca de niște realități vii, — realități, pe cari trebuie să le facem să fie simțite și trăite ca atare și în sufletele credincioșilor noștri, în sufletele fraților noștri mai mici.

Dar, să lăsăm, fraților, în aceste clipe

*) Rostită la Conferința preotească din protopopiatul Aiud.

cucernice, sufletele noastre să fie copleșite, prin câteva exemple oferite de sfintele amintiri Evanghelice, de Domnul, Cel ce este pururea cu noi.

Domnul este viu. Deci, să nu-L căutăm în mormânt, cum au făcut mironosițele, cărora îngerul le-a zis: „Ce căutați pe cel viu între morți?... Să nu-L îngropăm din nou, prin păcatele noastre, prin viața lipsită de luminișurile Lui, trăită în întunec și în beznă. Să nu rostogolim asupra Domnului, frații mei, lespezile mari de piatră ale nepăsării și uitării noastre. Ci, să ne lăsăm vrăjiți, ca în fața unui răsărit de soare ceresc, de strălucirea luminii îngerești, ce *țâșnește* din mormântul Domnului.

Iar dacă de sufletele noastre s'ar apropia clipe de îndoială și scepticism, să căutăm a pipăi adevărul și să revenim, măcar după experiența proprie, cum a revenit și Toma. *Ranele cuielei Domnului* le poartă mulți și azi, cari suferă în tăcere necunoscuți și, poate, nemângăiați de nimenea. *Acuzațiuni* nedrepte și răstignire suferă atâția, mângâindu-se singur numai cu nădejdea lui Hs. Mântuitorul.

*

Slăbănogi, ca și acela dela lacul Vitezda sunt destui printre noi, chiar și printre aceia cari sunt apostolii de azi ai lui Hs....

Câți dintre noi nu suntem în stare a umbla pe *propriile picioare*, ale demnității și sănătății morale, fiind robi o viață întreagă, purtați în toate drumurile vieții, pe targa dusă de alții, robi neputincioși ai păcatelor. Unora ca acestora singur Mântuitorul, care este de-apururea cu noi, le poate *reda* sănătatea, întrămându-i. El cere însă o condițiune neapărat de lipsă: credința vie și activă, că El poate să ne facă aceasta — așa precum a crezut și mărturisit și slăbănogul dela Vitezda; credința cu căldură plină de Duhul Sfânt...

*

Cetatea Sihar poate fi fiecare parohie, fiecare protoierie. Altarele noastre strămoșesti sunt totatătea fântâni, simbolizate prin tradiționala fântână a lui Iacob: locuri de întâlnire și de popas după munca grea de fiecare zi, unde izvorește apă pentru sufletele însetate, apa cea vie a vieții.

Să scoatem aceasta apă pentru noi și

pentru poporul nostru însetat!... Atunci acest popor, încredințat în folosul nostru pentru viața sufletului lui, va trebui să înțeleagă că trebuie să rămânem în mijlocul lui, să ne fixăm, ca o „cetate în vârful muntelui“, în centrul vieții lui sufletești. Atunci, ca și în Siharul Evangheliei, „toată cetatea“, unde noi ne găsim propovăduind pe Hs., va întâmpina cu căldură și entuziasm sfânt pe Mântuitorul și pe apostolii Lui. Atunci Mântuitorul va fi primit ca un oaspe scump al tuturor. Căci mare lucru este și de folos foarte a-L avea pe El de oaspe. Și bine ar fi dacă ne-am da seama de aceasta, că Mântuitorul este oaspele nostru!... Atunci nu ne vom simți niciodată singuri, în năcazuri, în bucurii, în muncă, în rugăciune.

Domnul a fost și este de-apururea cu noi. El, care a redat lumina ochilor orbului din naștere și celor doi din Ierihon cari strigau în urmă-i „Miluește-ne!“ El este și azi călăuza singură a celor desorientați, a celor orbi cu sufletul. El dă lumina creștinătății și deschide ochii celor cari vreau să și-i deschidă, asupra adevărilor vecinice.

În mare întunecare se găsesc mulți frați ai noștri, încredințați grijei noastre duhovnicești. Și noi, frații mei, trebuie să ne gândim foarte serios la problema ce ni se impune, acum mai mult decât oricând, de a răspândi lumina Evangheliei lui Hs....

Atunci, când această lumină a lui Hs. va arde cu flacăra în sufletele noastre de apostoli, misiunea la care ne-am angajat, la care am fost chemați, nu ne va fi grea. Nici o considerație lumească nu ne va putea determina atunci să nu dăm ascultare Aceluia, care ne-a zis „să luăm crucea“ și să mergem după El. Nimic nu ne va putea opri, ori împiedeca să nu-L urmăm, măcar de ar și trebui să renunțăm la multe din bunurile și plăcerile lumii, la o seamă din îndatoririle ce le avem, față de rudele noastre, față de familiile noastre, față de interesele șubredei noastre existențe materiale.

Apostoli ai vremilor de astăzi! Voi trebuie să fiți pregătiți, asemenea aceluia din timpurile vechi, a purta pe umerii voștri Crucea Domnului, crucea suferințelor, a prigoanei și a batjocurilor, cu care vă răsplătește foarte adeseori o lume tot așa de

rea, ca și aceea din timpurile vechi. *Calvdrul* lui Hs. este și azi drumul, care duce la biruințele morale ale Evangheliei lui Hs. Și după măsura sacrificiilor, pe cari vom fi în stare să le aducem prinos, în acest drum, ne vom învrednici a primi răsplata între cei dintâi, sau între cei din urmă, potrivit dreptății nemincinoase a Fiului lui D-zeu, căruia s'a dat „toată judecata“, căci „Tatăl — după cuvântul Sf. Scripturi — pe nimenea nu judecă“...

Totul au lăsat apostolii, pentru a urma Domnului, vrăjiți de dragostea, cu care El l-a învăluit. Pescarii au lăsat mreșile. Vameșul a părăsit îndată îndeletnicirea sa, împreună, desigur, cu multă rentabilitate. Pavel, orbit de lumina cerească, s'a întors din drumul Damascului propovăduitor aprig și neînfricat al Aceluia, pe care pornise să-l prigonească.

Gândiți-vă la viața voastră! De câte mreșe nu este împresorată? Cât de mult este încălțată în lucruri străine de slujba apostoliei! Gândiți-vă și vă dați seama dacă nu cumva stăruind la îndeletnicirea de vămuitoari ai celor sfinte, în loc să punem între noi și turma noastră pe Hs., îl izgonim dintre noi. În loc să-l servim Lui, îl prigoinim mai mult decât Saul, înainte de a fi fost luminat în drumul spre Damasc...

*

Încredințați, că Domnul este cu noi, e cu neputință a nu simți răspunderea mare a apostoliei noastre.

Ori cât de mari și de multe ar fi greutățile între cari trebuie să ne plinim chemarea, nu vom desnădăjdui niciodată, știind că nu suntem părăsiți în clipele de încercare.

Certitudinea acestui adevăr o avem asigurată în Sf. Evanghelie, prin următoarea întâmplare istorisită de Evanghelistul Matei (14, 22, 34).

...Mântuitorul se retrăsese, ca să se suie în munte și să se roage. La rugăciune totdeauna trebuie să te retragi, ca, apoi, prin ea să te înalți spre Dumnezeu.

În timpul când Mântuitorul se ruga, corabia cu ucenicii Lui plutea pe mare. Deodată izbucnește furtuna și „corabia în mijlocul mării se învăluia în valuri“. Atunci Mântuitorul Hs. ivindu-se a spus: „Eu sunt, nu vă temeți“...

Frații mei, întâmplarea aceasta s'a repetat și se repetă de atâtea ori cu corabia mântuirii noastre creștinești și naționale, — cu biserica noastră ortodoxă străbună și cu noi vâslașii ei. Furtuni grele au amenințat de multe ori biserica noastră. Vifor de valuri s'a ridicat să înecă această corabie, care ne-a purtat cu credință pe marea acestei vieți și a mântuit sufletul neamului nostru, vâslind cu el spre limanurile vecinicii. Au fost și clipe de „puțină credință“, într'o seamă din apostolii neamului, când aceștia au fost ispitiți a eși din corabia strămoșilor lor. Totuși Domnul i-a apucat de mână și nu i-a lăsat să se înecă în valurile ce-i impresorau. Căci, totdeauna când primejdia era mai grea și mai mare, ajutorul Domnului, care a fost cu noi și este cu noi, nu ne-a părăsit, ci a sosit la timp.

Mântuitorul Hs. ne spune și nouă astăzi, oricât de mari și multe ar fi furtunile prin cari este hărăzit să treacă lucrul Lui și corabia mântuirii noastre:... „Nu vă temeți, Eu sunt aproape de voi!...

El, Domnul și învățătorul nostru, prin tâleul dumnezeștilor Sale Evanghelii, nu încetează a ne arăta căile și mijloacele cum trebuie să procedăm, pentru a putea obține rezultatele convenite în lucrarea apostoliei noastre, pentru întemerea împărăției Sale pe pământ...

Apostolii stăteau pe țărnișul lacului Ghenesaret, gătindu-se pentru umila lor îndeletnicire, care le asigura existența materială, pescuitul. Două corăbii le stăteau la îndemână. După ce și-au spălat *mrejele*, Mântuitorul, urcându-se în corabie, a dat porunca „să se depărteze puțin dela pământ“ și să arunce *mrejele* „în adânc“...

Semnificative și cu adânc înțeles sunt aceste dispoziții ale Domnului. De aici se desprinde adevărul frații mei, că biserica lui Hs. trebuie să fie depărtată puțin de țărnișul traiului tihnit de pământ. Ea trebuie să plutească pe luciul și adeseori în mijlocul valurilor furtunoase. Uneltele de cuccire ale apostoliei noastre — „mrejele“ — trebuiesc spălate, adică premenite necontenit, înoite și perfecționate, potrivit cerințelor vremii. Nu veți putea arăta rezultatele așteptate, pe urma pescuirii ce trebuie să întreprindeți prin valurile acestei lumi,

pentru împărăția lui D-zeu, decât dacă veți ști să vâsliți în adâncimile sufletești, nemulțumindu-vă cu o lucrare de suprafață și superficialitate.

Și încă *ceva*, mai important și pe sus de orice, trebuie să avem în vedere, fraților!

Neavând pe Hristos *între noi*, cu noi și în mijlocul nostru, zadarnic ne vom osteni. Deci, să-L căutăm și să-L chemăm, știind, că El *nu este departe de noi*. Din preajma sfintelor altare ale bisericilor noastre, unde ne adunăm să înviorăm sufletele noastre cu sfânta mirează a rugăciunii comune, Mântuitorul ne trimite, ca dintr'o grădină a Ghetsimani, dumnezeescul Său *cuvânt de îmbărbătare și îndemn*, în slujba apostoliei, zicându-ne:... „*Iată, Eu cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor*“. Amin.

Protopop Iosif Pop. — Aiud.

	CONFERINȚE PREOTEȘTI ȘI CERCURI RELIGIOASE	
---	---	---

Protopopiatul Luduș.

Conferința de toamnă a acestui protopopiat s'a ținut în ziua M. Dumitru, 26 Octombrie a. c., în comuna *Sălcud*, sub prezidiul protopopului Romul Popa. Prezenți au fost 13 preoți, au absentat fără motive justificabile 2, s'a motivat absența alor 2.

Conferinței i-a premers Utrenia și sf. Liturghie, celebrată de protopopul tractual, asistat de preoții: Vasile Stănescu, Emil Vătășean, Vasile Fofeldea, Octavian Chirilă și Emil Bodea. Adâncă impresie a făcut asupra ascultătorilor, de cari era ticsit sf. locaș, cântările executate în timpul Utreniei de preoții Teodor Onițiu și Petru Sămărghitan. La Liturghie a predicat preotul Emil Bodea.

Liturghiei a urmat servirea parastasului întru memoria fericitului în Domnul — fostul paroh al acestei parohii — N. Sâmpălean.

După parastas s'a început în curtea bisericii, slujba sfințirii apei — slujbă — cântată numai de preoți, ceea-ce a produs multă înrăurire asupra credincioșilor.

Apoi a urmat partea edificatoare a serviciului, cuvântarea înălțătoare de inimi a părintelui protopop, indemnând pe credincioși a ținea cu tărie la credința strămo-

șească și a se grupa cu toții în jurul bisericii strămoșești, care singură a fost și va fi scutul neamului românesc.

După botezul și ungerea cu unt de lemn sfânt a credincioșilor de către patru preoți, toți preoții au reintrat în biserică, unde după-ce președintele a deschis conferința și s'au făcut formalitățile de constituire, s'a deschis discuția asupra serviciului divin și asupra predicii. Discuție, la care au luat parte toți preoții prezenți, conștii fiind, că numai în intimitatea lor și în mod sincer, — ridicându-se de-asupra ori-cărei prejudecții, — vor putea afla mijloacele prin cari vor putea urma cu toții, pe preotul adevărat.

Suspendându-se ședința pe timpul mesei — luată la casa preotului din loc, — la ora 2 p. m. s'a redeschis în localul școlii. Conform programului stabilit prin convocare, a urmat „darea generală de seamă” a grupurilor religioase. Raportorul, pr. Vasile Fofeldea, constată din rapoartele președinților cercurilor religioase, că s'au făcut în decursul acestui an servicii în sobor cu predici și conferințe, în 16 parohii din protopopiat.

Se constată, că cercurile religioase s'au întrunit destul de regulat, ținându-se la fiecare întrunire 2—4 cuvântări. Președinții grupurilor religioase au înaintat rapoarte în scris despre activitatea lor, precum și predicile și conferințele ținute, potrivit dispozițiilor luate de președintele despărțământului.

După raportul casarului și darea de seamă în scris a singuraticilor preoți, despre activitatea în parohie, a urmat lucrarea preotului V. Fofeldea „Preotul și problema religioasă”, declarându-se din partea conferinței de reușită.

După-ce protopopul invită preoțimea, ca în școala primară catehizarea elevilor să fie făcută cu toată conștiințiozitatea, se trece la chestiuni de ordin administrativ. Constatându-se de dl protopop, că în ce privește conducerea oficiilor parohiale, — rezolvarea actelor oficioase și păstrarea arhivelor parohiale, — o parte din preoți lasă mult de dorit, îi invită pe preoți să fie punctuoși și corecți. Se comunică câteva ordine, între cari și ord. No. 6026 și 6695 cons.

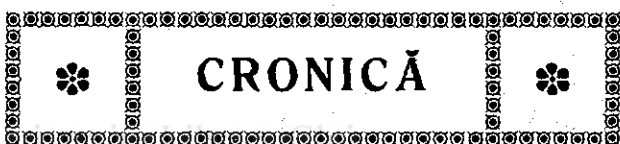
Însfârșit protopopul făcând un călduros

apel la preoți, ca fiecare să contribuie cu ceva, pentru a putea veni în ajutorul unui student teolog, lipsit de mijloacele materiale necesare pentru terminarea studiilor, preoțimea în mod unanim, acordă fiecare suma de 100 Lei și autorizează pe dl protopop ca să rețină această sumă din salariul fiecăruia pe luna Octomvrie a. c. și să trimită banii studentului.

Viitoarea conferință de toamnă se decide să se țină în comuna Sâniacob, pentru care conferință, preotul Laurențiu Ardelean este însărcinat cu lucrarea „Catehizarea elevilor în școala primară” și preotul Emil Bodea cu o lucrare din domeniul teologiei.

Cu acestea conferința terminându-și lucrările, ședința se ridică de președinte, dorind fiecărui preot spor la muncă în parohia sa, îndeamnă pe preoți să fie la datorie.

Pr. Vasile Fofeldea.

Ziua de 1 Decemvrie la Cluj.

Sâmbătă s'a sărbătorit în Cluj cu deosebită solemnitate împlinirea celor zece ani dela marea adunare de 1 Decemvrie 1918 dela Alba-Iulia. De dimineață s'a săvârșit Sf. liturgie de P. S. Sa Episcopul nostru Nicolae, asistat de asesorul Dr. Vasile Sava, prof. N. Vasiu, preoții Ioan Gorun și A. Mușat și diaconii Dr. Ion Vască și Vasile Bogdan. La ora 11 s'a făcut un Tedeum, fiind de față toate autoritățile civile și militare ale orașului. La sfârșit a rostit o cuvântare ocazională dl protopop Nic. Vasiu.

După serviciul dela biserică s'a făcut defilarea școalelor și a armatei în fața lupoacei din Piața Unirii, în fața autorităților orașului.

În acelaș timp s'a făcut o comemorare festivă la Universitate, unde a ținut dl profesor Ghibu o conferință despre unirea cu patria mamă.

Astra încă a ținut să dea o haină sărbătorească acestei zile. A aranjat deci Sâmbătă după amiazi un festival în sala Teatrului Național din Cluj, cu concursul artiștilor dela Opera română. Au cântat compoziții artistice corul și orchestra operei sub

conducerea dlui Klee, și corul episcopiei noastre, sub conducerea dlui Sava Golumba, au cântat cântece naționale doamna Lia Pop și dnii Ionel Crișan și Iosif Indrieș iar dl asesor Dr. Seb. Stanca a ținut o frumoasă conferință asupra zilei de 1 Dec. 1918.

Publicul din Cluj a ținut să dea atențiunea cuvenită acestei zile, participând în număr deosebit de mare la toate festivitățile.

Predică în Catedrală. În Dumineca din 9 Decembrie c. va predica pr. Dr. A. Buzdug, profesor la Acad. Teologică; iar Duminecă, 16 Dec., pr. Dr. Galacteon Muntean, prof. la Academia Teologică.

Decorarea Principesei-Mamă. A. S. Regală Principesa-Mamă Elena a fost decorată cu ordinul „Crucea Regina Maria” cl. I., prin decretul Ministeriului de Răsboiu, din 23 Nov. a. c.

Societatea Academică „Credința Ortodoxă” a studenților în Teologie din Cluj, și-a ales pentru anul administrativ 1928—29, următorul comitet. Președinte: Izidor Todoran; vice-preș.: Ioan Bunea; secretar gen.: Ioan Filip; cassier: Valer Dragota; secretar de șed.: Nicolae Puia; controlor: Zaharie Feier; Econom: Ioan Clonța; bibliotecar I.: Ioan Buiu; Bibliotecar II.: Vasile Deac. Reprez. la centru „Petru Maior”: Liviu Buzdug; președ. secției literare: Ieremia Șanta; președ. secției de propagandă: Grigore Belean; președ. secției muzicale: Caius Seviciu.

O faptă laudabilă a săvârșit la Bazar-gic Rifat Isleam, care gășind în prăvălia sa un portmoneu cu suma de 46 mii Lei, a depus-o la poliție. A doua zi păgubașul, un comerciant român din Stalpeni, și-a ridicat banii, scoțându-se totodată de sub învinovățirea de-ai fi furat. După atâtea întâmplări de acest fel relatate din străinătate, am ajuns să aflăm una și la noi, cu adausul că a fost făptuită de un musulman. Fapta bună însă tot faptă bună rămâne.

Reîntoarcere din prinsoare. Din Sombathel se anunță că acolo s'a întors Iulius Vanici, fost soldat, care a stat 13 ani în prinsoarea rusească. A declarat că mai sunt mulți prizonieri, cari din lipsă de mijloace nu se pot întoarce acasă. Liga Națiunilor, care se ocupă de atâtea lucruri

bune și folositoare, ar fi datoare să se ocupe și de soarta acestor nenorociți, făcându-le posibilă reîntoarcerea pe vre-o cale oare-care. Fiecare țară ar suporta bucurios spesele de repatriare, numai să aibă cine să-i scoată din ghiarele bolșevicilor.

Onestitate. O croitoreasă, dna Rejéace, trecând deunăzi pe lângă biserica Madeleine, din Paris, a zărit un obiect în noroi. L-a ridicat și a constatat că e un șirag de perle. Croitoreasa l-a dus la comisariat, s'au făcut cercetări și s'a stabilit că bijuteria — în valoare de 3 milioane franci, fusese pierdută de o bogătașă engleză. Proprietara bijuteriei, lady Owen, a oferit ca recompensă 48.000 franci pentru săraci și 70.000 franci onestei croitorese.

Tragedia unor orfani. Acum câteva luni a murit la București Ecaterina Andreescu și după scurt timp soțul ei D. Andreescu, ambii originari din Iași. Pe urma lor au rămas șapte copii, dintre cari cel mai în vârstă de 14 ani, toți într'o mizerie de nedescris. Nefericiții copii lipsiți de orice sprijin, știind că în Iași au rude, care ar putea să-i ajute, au plecat pe jos din București. Din cauza intemperiilor însă, a lipsei de hrană și oboseală, patru dintre ei au murit pe drum. La Iași au ajuns numai trei, dar chiar și în ziua sosirii, a murit încă unul dintre ei, răpus de scarlatină. Astfel că, din familia lui D. Andreescu, au rămas în viață numai doi copii, pentru cari o rudă îndepărtată a intervenit la prefectura de județ, cerând internarea lor într'un internat. În tot acest drum lung dela București la Iași nu s'a găsit nici o autoritate și nici o inimă miloasă care să ocrotească sau cel puțin să împiedice tragedia acestor orfani. Cât suntem de departe de perceptele Evangheliei!

CONSILIUL EPARHIAL ORT.-ROM. DIN CLUJ

Nr. 7393—1928.

La fondul pentru zidirea Catedralei din Cluj am mai primit următoarele danii și colecte:

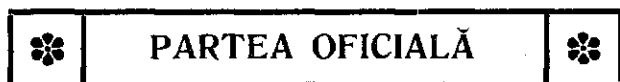
Ocolul Silvic Peșteana—Gorj . . .	1230 Lei
„ „ Adâncată—Dorohoi . . .	1000 „
„ „ Sovata	720 „
Pr. Ioachim Groza — Ponor . . .	500 „
Ocolul Silvic Borgo-Bistricioara . .	459 „
„ „ Băile Herculane . . .	350 „

Ocolul Silvic	Tihuța Năsăud . . .	292 Lei
"	" Ohaba Bistra . . .	260 "
"	" Vișeu-de-sus . . .	200 "
"	" Prut—Chișinău . . .	100 "
"	" Cugir . . .	40 "
	Total . . .	5151 Lei
	Colecta anterioară . . .	4.349.613 "
	Totalul general . . .	4.354.764 Lei

Rugăm onorații preoți restanțieri să ne trimită listele de colectă ce le-am trimis, oricare ar fi rezultatul, deoarece fiind aproape de sfârșitul anului trebuie să încheiem socotelile.

Cluj, la 22 Noembrie 1928.

Consiliul Eparhial.

Nr. 7536/1928.

2—3

CONCURS

Se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în ziarul „Renașterea“:

Pentru ocuparea postului de *preot misionar* pe lângă Episcopia Vadului, Feleacului și Clujului, cu un salariu de bază 1600 Lei lunar, și adausele bugetare dela stat, cari la olaltă fac lunar după Tipul 14 circa 10.500 Lei.

Reflectanții trebuie să fie preoți, cetățeni români, cari n'au suferit nici o pedeapsă infamantă, au drept calificare cel puțin bacalaureatul și absolvența unui Institut teologic. La cerere vor aceluși atestatul de botez, atestatul despre serviciul prestat, atestatul de bacalaureat, absolutor teologic, respective certificatul de licență, atestatul de calificare preotească, de hirotonire, și eventual carte canonică. Actele se vor înainta în original sau cel puțin în copii legalizate de notarul public, înainte de espirarea concursului.

Cluj, la 17 Noembrie 1928.

Nicolae, Episcop.

Nr. 778—1923.

3—3

CONCURS REPETIT

Se publică concurs cu termenul de 30 zile dela întâia apariție în „Renașterea“, la

postul de paroh de cl. III. *Văleni*, din protopopiatul Huedinului.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Locuință în natură, cu supraedificate.
2. Pământ 10 jug., restul până la 32 jug. sub complectare prin Reforma Agrară.
3. Una vică (30 litre) grâu, săcară, orz sau porumb sfărmat în natură dela fiecare familie.

4. $\frac{1}{2}$ zi de lucru dela fiecare familie.

5. Venitele stolare îndatinate.

6. Lemne de foc (12 cară).

7. O antică din pădurea foștilor iobagi.

8. Întregirea dela Stat, conf. coalei B.

Reflectanții pe lângă observarea prescripțiilor cuprinse în Regulamentul pentru parohii, se pot prezenta în parohie, spre a predica, a cânta, eventual a celebra și spre a face cunoștință cu poporul.

Huedin, la 9 Nov. 1928.

Oficiul protopopesc ort. rom. al tractului Huedin, în conțelegere cu consil. parohial.

Aurel Muntean, protopop.

Nr. 471—1928.

2—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh din parohia de cl. III. *Sălnița*, prot. Lăpuș, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima apariție în „Renașterea“.

Venitele preoțești sunt:

1. Stolele dela diferitele servicii religioase, stabilite în ședința consiliului parohial din 28 Octomvrie 1928.

2. Una merță mare de porumb desfăcut, dela fiecare fum, afară de 10 fumuri, cari compet cantorului.

3. Una zi de lucru dela fiecare fum.

Sesie parohială nu e și nici casă parohială.

Reflectanții la acest post își vor înainta cererile cu documentele reglementare la acest oficiu și cu avizul nostru se pot prezenta în parohie, pentru a face cunoștință cu poporul.

Târgul-Lăpușului, la 28 Oct. 1928.

În înțelegere cu consiliul parohial.

Prot. *Zaharie Manu*